

ting, hvori man kommer til at staae som Creditør ligeoverfor en Debitor. Han udhævede, hvorledes der fra Rigsdagens Side er bragt betydelige Offre, dels af Mandskab, dels af Penge, for at bidrage Sit til saameget som muligt at opnaae det, der skal være Gjenstand for Endringsforslaget, at nemlig ikke det ældre Mandskab i Fredstid skal kunne kaldes til Tjeneste ud over den af ham fastsatte Tid, at det ikke skal underkastes alle de Tryk og Ulemper, som han ved denne Leilighed oftere og med stor Barme har fremhævet. Det forekommer mig, at hele denne Bemærkning om den Ret, man som Creditor skulde kunne gjøre gjældende ligeoverfor sin formentlige Debitor, mangler det, hvortil den skulde støtte sig. Der er den Feil ved denne Beviisførelse, at det, hvorpaa det kommer an, er, om der er en Bespielse til gjennem Endringsforslag at skride ind med Hensyn til det armeecorganisatoriske Forhold. Siger man: Nei, der er ikke nogen Bespielse dertil, saa have de Argumenter, der hentes fra dette Credit- og Debitorforhold, slet Intet at betyde. Det, som maa gjøre Udslaget, er alene, hvorvidt der er nogen Bespielse for Rigsdagen til at komme ind paa Armeecorganisationsplanen - - hvad man saa end forøvrigt vil sige om Forholdet - - det kan have mange Billighedshensyn for sig; men dette har, saavidt jeg formaaer at skjønne, ikke Noget med Spørgsmaalet at gjøre, om en saadan Lovbestemmelse bør tages her eller ikke. Det forekommer mig, som den ærede Rigsdagsmand i det Hele betegnede dette Mellemværende, disse Offre, der fra Rigsdagens Side ere bragte af Mandskab og Pengebevillinger etc., som et Mellemværende af den Natur, at man uden videre kunde udøve en Tilbageholdelsesret, som om man kunde sige: Vil Monarchiet ikke gaae ind paa de Betingelser, der stilles, udøve vi denne Tilbageholdelsesret. Det troer jeg ikke er nogen heldig Betragtningssmaade, at ville udøve en saadan Tilbageholdelsesret ved Afgjørelsen af et Spørgsmaal, hvor det kommer an paa, hvad Ret man har til overhovedet at komme ind paa det, der, i alt Fald efter Nogles Mening, ikke henhører under det Omraade, hvorunder det vilde blive bragt ind, saafremt man vedtog denne Bestemmelse. Med Hensyn til

Endringsforslaget af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgtreds (Tscherning) under Nr. 13 troer jeg ikke, der er Noget at erindre. Det har i flere Henseender ganske tydeligt og bestemt betegnet det, som derved skulde betegnes. Det sidste Stykke af Endringsforslaget har været Gjenstand for nogle Erindringer; men den ærede Forslagsstiller har ganske Ret i at sige, at det ikke vilde være muligt at betegne det, som er Gjenstand for „ved egen Skyld“, ved „egen Forseelse“; det, der er Spørgsmaal om, troer jeg, er tilstrækkeligt udtrykt. — Det, som af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgtreds er blevet anført med Hensyn til Endringsforslagene, forsaavidt disse angaae §§ 25, 26 og 27, dreier sig ogsaa om Punkter, som have været Gjenstand for en særdeles vidtgaaende Discussion. Endringsforslagene selv, som ogsaa, hvad han idag gjennem den fuldstændige Udvikling har anført til Styrke for dem, vidne om, at den Grundtanke, som den ærede Rigsdagsmand har gjort gjældende med Hensyn til Forholdet mellem Stilling og Bytning, navnlig Bytningen under de to Former, hvori den fremtræder, er gennemført med overordentlig streng Conseqvents. Ved at gaae ud fra den Grundtanke, han har villet bringe ind i Loven, har han ikke kunnet komme til noget andet Resultat; det er saa consequent gennemført, som det kunde skee. Men selve Grundtanken, om den endogsaa er logisk rigtig, forekommer mig at ville i adskillige Henseender føre til praktiske Vanstueligheder, og det har overrasket mig, at den ærede Rigsdagsmand, hvis Die er saa stærkt aabent for, hvad der er praktisk, har her ligesom bragt Theorien et Offer; som kommer til at gaae ud over det Praktiske. Navnlig er dette Tilfældet, naar han i de Følgeslutninger, der ere fremtraadte af hans Grundtanke, er kommet til at dvæle ved Noget, som efter hans Mening ikke skulde kunne være Gjenstand for Bømpelse, er kommen til den Anskuelse, at man ikke maatte sætte andre Betingelser i Bytningstilfælde end dem, der knyttede sig til den egentlige Tjeneste, og at altsaa, hvor der var Spørgsmaal om Bytning, skulde ikke det Samme finde Sted som med Hensyn til Stillingen, idet man ved Bytningen ubelukkende skulde holde sig til, hvad der